

Posudek oponenta k bakalářské práci Ondřeje Vomočila *Zvuk na hranici animovaného a hraného filmu*.

Ondřej Vomočil se pustil do tématu, které ja stejnou měrou lákavé a takřka všem blízké, jakož i překvapivě komplikované. Zvuk v animovaném filmu podkopává realistickou conceptualizaci filmového zvuku v základech, a tím jakoby mimochodem, klade neobyčejně zajímavé otázky po samotném bytí zvuku ve filmu. Relevanci vybraného tématu považuji za nezpochybnitelnou a hodnotím jej kladně.

Ondřej se v práci postupně probírá základními kategoriemi filmového zvuku, tj. Mluveným slovem, hudbou a ruchovou složkou. V každé z těchto kategorií se pokouší identifikovat nějaký ohled, ve kterém je tato složka v oblasti animovaného filmu výjimečná, ohled, v jehož světle nahlédneme zvuk animovaného filmu jako specifický problém. Tento princip je jistě správný, v případě Vomočilovy bakalářské práce však naráží na jisté nedokonalosti v provedení.

Na každou z těchto složek nahlíží z jiného momentu filmové produkce. U mluveného slova zkoumá především to, že zvuk vzniká před samotným natáčením, u hudby zkoumá zejména mickeymousing, u ruchové složky a atmosféry zas míru stylizace. S ohledem na předepsané rozměry bakalářské práce by stálo za úvahu zda práci neomezit jenom na jednu z probíraných složek a věnovat se jí o něco pečlivěji, neklouzat pouze po povrchu, zkusit zaplout za oponu zjevného a rozkrýt, k čemu poukazuje. Konkrétně například pasáže věnované mickeymousingu považují za promarněnou příležitost. Jistě, poukaz k tomu, že hudba často v animovaných groteskách supluje ruchy a nějak souzní s rytmem a formou pohybu je určitě správná, je však škoda, že se ani nepokouší propracovat do větší hloubky. Je nábídní, že samotná možnost mickeymousingu přeci obsahuje (provokuje) mnohem víc problémů, než pouhou vnějškovou imitaci, například jak je vůbec možné, že hudba vystupuje ze své asémantické domény a stává se ilustrací sémantických obsahů? Nebo k čemu poukazuje lidská schopnost prezentovat obsahy nevěcné (hudba) na obsahy věcné (film)? Zkrátka Ondřej nezvedá hozenou rukavici a zajímavé problémy nechává jaksí ležet stranou. Rovněž tvrzení, že mickeymousing se objevuje zřídka v současné kinematografii zbytečně přehlíží zcela zjevný vliv mickeymousingu na klasický hollywoodský styl, který, sice v mnoha ohledech proměněný, je v současné mainstreamové tvorbě stále patrný. Podobně bych rád viděl i prohloubení úvah o funkci ruchů v animovaném filmu. Jak dochází k syntéze nereálného obrazu s nereálným zvukem, jehož výslednicí je pravděpodobný počitek?

Ale na straně druhé musím zdůraznit, že práce Ondřeje Vomočila není v žádném případě špatná, obsahuje mnoho zajímavých informací a dobře pojmenovaných vztahů. V samotném závěru se dostane až k mystickému jádru všech problémů a zavádí pragmatický pojem „uvěřitelnosti“. A nutno dodat, že dostat se za tento pojem, jaksí do jeho základů (kam směřovaly všechny mé dosavadní výtky), je projekt přesahující parametry bakalářské práce. Proto rovněž Ondřejovu práci hodnotím velice kladně, doporučuji k obhajobě a navrhuji známku B.

V Praze 4.9.2020

prof. Mgr. Jakub Kudláč, Ph.D.